

Sygnatura akt III C 433/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2024 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sebastian Otto

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Brutkowska

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2024 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. W.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda J. W. kwotę 5 100 zł (pięć tysięcy sto złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty

- 4 650 zł od dnia 10 lutego 2022 r. do dnia zapłaty;

- 450 zł od dnia 17 czerwca 2022 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 717 (dwa tysiące siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty,

III. nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 567,02 zł (pięćset sześćdziesiąt siedem złotych dwa grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt III C 433/23

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 czerwca 2024 r.

Powód J. W. pozwem z dnia 24 listopada 2022 r. wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 5.100 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi w następujący sposób:

- od kwoty 4.650,00 zł od dnia 10 lutego 2022 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 450,00 zł od dnia 17 czerwca 2022 r. do dnia zapłaty,

wraz z kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 1 grudnia 2021 r. doszło do kolizji, w której samochód marki M. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność A. D., został uszkodzony przez sprawcę posiadającego polisę od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

W dniu 7 marca 2022 r. poszkodowany przelał wierzytelność z tytułu odszkodowania za powyższą szkodę na powoda J. W.. Przed dokonaniem cesji poszkodowany zlecił niezależnemu rzeczoznawcy wykonanie wyceny kosztów naprawy pojazdu. Jak wynika z kalkulacji naprawy sporządzonej przez rzeczoznawcę P. O. koszt usunięcia uszkodzeń w pojeździe poszkodowanego, na dzień szkody, wynosił 10.522,28 zł. Na podstawie ww. ekspertyzy powód odwołał się od decyzji pozwanej w przedmiocie ustalenia wysokości szkody, wzywając ją jednocześnie do zapłaty odszkodowania uzupełniającego w kwocie 6.996,89 zł, w tym kwoty 450,00 zł tytułem wydatku poniesionego na sporządzenie kalkulacji przez niezależnego rzeczoznawcę. Pozwana w odpowiedzi na wezwanie podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Powód wskazał także, że powyższa kwota nie wyczerpuje całości jego roszczenia związanego z przedmiotową szkodą. Powód zastrzega sobie możliwość dochodzenia pozostałych roszczeń związanych z ww. szkodą w niniejszym bądź odrębnym postępowaniu sądowym.

Uzasadniając zaś roszczenie w zakresie żądania odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 4.650,00 zł oraz termin ich naliczania powód wskazał, że pozwana zakończyła postępowanie likwidacyjne w dniu 9 lutego 2022 r., a zatem od dnia następnego powód może dochodzić odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia odszkodowawczego. W odniesieniu do odsetek od kwoty 450,00 zł wskazano, że powód wezwał pozwaną do zapłaty odszkodowania wraz ze wskazaniem na koszt sporządzenia kalkulacji naprawy, wyznaczając 14-dniowy termin do zapłaty. Pozwana odebrała wezwanie najpóźniej w dniu 2 czerwca 2022 r. Czternastodniowy termin na zapłatę tej kwoty upłynął w dniu 16 czerwca 2022 r. Zatem powód uprawniony jest do naliczania i żądania zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od tej kwoty od dnia 17 czerwca 2022 r.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) S.A. wniosła o oddalenie powództwa w całości i podtrzymała zasadność ustalonego w toku likwidacji szkody odszkodowania w kwocie 3.975,39 zł brutto i kwestionuje koszt naprawy objęty żądaniem pozwany, wskazując na jego bezpodstawność w świetle nieuzasadnionej rezygnacji z możliwej naprawy za jego pośrednictwem według norm i zaleceń producenta oraz bezzasadność i niewykazanie roszczenia co do wysokości. Pozwana zakwestionowała także roszczenie z tytułu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji, a także roszczenie w zakresie odsetek, w tym jego termin początkowy.

Pozwana wskazywała, że w sytuacji przeprowadzonej już naprawy, celowym dla ustalenia rzeczywistej wysokości szkody, jest uwzględnienie w toku postępowania wydatków w tym zakresie poniesionych, a nie tylko szacunkowo wyliczonych przez rzeczoznawcę. W sytuacji hipotetycznej, gdyby pojazd poszkodowanego został już doprowadzony do stanu sprzed kolizji, a pozwana dokonałaby dopłaty odszkodowania, jako oczywiste jawi się, że poszkodowany naprawy już nie przeprowadzi, skoro samochód został już naprawiony po kolizji. Górną granicę obowiązku naprawienia szkody, wyznacza wówczas tylko faktyczny, rzeczywisty koszt naprawienia rzeczy. Pozwana podnosi, iż jeśli poszkodowany dokonał naprawy pojazdu i ta naprawa przywróciła pojazd do stanu sprzed zdarzenia (do ustalenia przez biegłego) to okoliczność ta ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zdaniem pozwanej znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy ma również ewentualna sprzedaż pojazdu po jego naprawie. Jeśli poszkodowany sprzedał pojazd i uzyskał za niego cenę rynkową to ta okoliczność również jest bardzo istotna dla rozstrzygnięcia sprawy. Natomiast opinia, przedstawiona przez powoda, ma charakter hipotetyczny i nie może stanowić dowodu na rzeczywistą cenę naprawy przedmiotowych zniszczeń.

Ustalenia faktyczne.

W dniu 1 grudnia 2021 r. w S. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód marki M. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność A. D.. Pojazdem kierowała M. D..

W chwili zdarzenia sprawca szkody posiadał polisę ubezpieczeniową posiadaczy pojazdów mechanicznych OC w (...) S.A. z siedzibą w W..

W dniu 2 grudnia 2021 r. szkoda została zgłoszona do (...) S.A. z siedzibą w W..

Bezsporne, a nadto dowód:

- dokumenty zgromadzone w aktach szkody, k. 41 (płyta CD).

W dniu 9 lutego 2022 r. zakład ubezpieczeń przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 3.975,39 zł, na którą to składał się koszt części zamiennych (1.122,22 zł), prac blacharskich i mechanicznych (785,23 zł), materiałów lakierniczych (1.453,92 zł), prac lakierniczych (614,02 zł).

Bezsporne, a nadto dowód:

- decyzja z dnia 9 lutego 2022 r., k. 10,

- ustalenie wysokości szkody przez ubezpieczyciela, k. 12,

- kosztorys ubezpieczyciela, k. 13-16.

Poszkodowany A. D. zlecił w biurze rzeczoznawczo-usługowym sporządzenie wyceny kosztów naprawy uszkodzeń powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 1 grudnia 2021 r. Rzeczoznawca P. O. wycenił koszt usunięcia uszkodzeń w pojeździe poszkodowanego, wedle cen z dnia szkody, na kwotę 10.522,28 zł. Za sporządzenie kosztorysu poszkodowany musiał zapłacić 450 zł.

Dowód:

- kosztorys na zlecenie poszkodowanego, k. 17-20,

- faktura VAT nr (...), k. 24.

W dniu 7 marca 2022 r. poszkodowany przełał wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę wyrządzoną w dniu 1 grudnia 2021 r. na rzecz J. W., reprezentowanego przez R. N..

Dowód:

- umowa cesji wierzytelności, k. 22-24,

- upoważnienie do reprezentowania, k. 25.

Pismem z dnia 27 maja 2022 r. skierowano do (...) S.A. przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 6.996,89 zł obejmującej:

- koszt naprawy uszkodzonego pojazdu (10.522,28 zł), ustalony na podstawie kosztorysu sporządzonego przez niezależne biuro rzeczoznawczo-usługowe P. O., pomniejszone o dotychczas wypłaconą kwotę odszkodowania (3.975,39 zł);

- 450 zł w związku ze sporządzeniem kosztorysu przez ww. biuro.

Dowód:

- przedsądowe wezwanie do zapłaty, k. 26.

(...) S.A. w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty z 27 maja 2022 r. poinformowało, iż dotychczas wypłacone odszkodowanie odpowiada stracie powstałej w majątku poszkodowanego oraz nie znaleziono podstaw do zwrotu kosztów sporządzenia kosztorysu naprawy.

Dowód:

- pismo z 2 czerwca 2022 r., k. 27.

Koszty naprawy samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) usuwającej uszkodzenia i przywracającej pojazd do stanu sprzed zdarzenia kolizyjnego zaistniałego dnia 1 grudnia 2021 r., wykonanej w okresie zaistnienia szkody w niezależnym warsztacie blacharsko-lakierniczym działającym na terenie zamieszkania poszkodowanego, oferującym usługi na odpowiednio wysokim poziomie, przy zastosowaniu części oryginalnych serwisowych, sygnowanych znakiem producenta pojazdu oraz średnich stawek prac naprawczych wynosiły brutto: 11.983,50 zł. W pojeździe przed zaistnieniem rozpatrywanej szkody oprócz elementów oryginalnych serwisowych sygnowanych znakiem producenta samochodu, były zamontowane jakiegokolwiek alternatywne części zamienne.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, k. 98-118.

Rozważania prawne.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez strony, co do prawdziwości i wiarygodności których nie powziął zastrzeżeń, a żadna ze stron nie kwestionowała ich treści. Sąd także dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłego R. S. w zakresie techniki samochodowej. Sporządzona przez biegłego opinia była spójna i rzetelna, a żadna ze stron nie wносиła do niej zastrzeżeń, co pozwoliło na wydanie orzeczenia kończącego.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowią przepisy art. 822 § 1 i 2 k.c., art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2277 z późn. zm.) oraz art. 436 § 1 k.c. i 415 k.c.

Przepis art. 822 § 1 i 2 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (§ 1). Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Stosownie zaś do treści przepisu art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w przepisie art. 435 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Przepis art. 415 k.c. stanowi natomiast, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Wskazać należy, że świadczenie ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia majątkowego ma charakter odszkodowawczy i ta funkcja kompensacyjna determinuje podstawową treść pojęciową, zakres i poziom odszkodowania. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń jest szczególną postacią odpowiedzialności cywilnej, a prawo ubezpieczeń majątkowych jest częścią prawa odszkodowawczego. Pojęcie szkody w ubezpieczeniach jest

zatem takie samo jak w innych działach prawa odszkodowawczego, zasada odszkodowania nie może być bowiem traktowana w oderwaniu od ogólnych zasad odszkodowawczych, które znalazły wyraz i zostały uregulowane w kodeksie cywilnym. Dotyczy to samych pojęć szkody i odszkodowania. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W literaturze dominującą jest teoria adekwatnego związku przyczynowego, od której odstępstwa mogą wystąpić w warunkach opisanych w art. 361 § 2 k.c., zgodnie z którym w granicach określonych w art. 361 § 1 k.c., w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Co do zasady normalny związek przyczynowy pełni zatem w prawie cywilnym funkcję przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, a nadto wyznacza jej granice w tym sensie, że zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa zdarzeń, z którymi ustawa łączy jego obowiązek odszkodowawczy. W świetle powyższego przepisu wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Reguła płynąca z przywołanego przepisu nakazuje także przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach wspomnianego adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową bowiem funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody.

Przywołać przy tym należy stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 8 marca 2018 r. (II CNP 32/17, LEX nr 2497991), iż roszczenie odszkodowawcze w ramach ustawowego obowiązku ubezpieczenia komunikacyjnego OC powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody tj., właśnie w chwili nastąpienia wypadku komunikacyjnego i pojawienia się dalszych przesłanek odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 436 k.c. Obowiązek naprawienia szkody nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierzał dokonać takiej naprawy w przyszłości. Należy zatem wyraźnie odróżnić sam moment powstania szkody i roszczenia o jej naprawienie od daty ewentualnego naprawienia rzeczy (samochodu), bowiem dla powstania odpowiedzialności ubezpieczyciela istotne znaczenie ma sam fakt powstania szkody, a nie fakt naprawienia samochodu (sekwencja zdarzeń: wypadek komunikacyjny i uszkodzenie pojazdu, powstanie szkody w majątku poszkodowanego, powstanie roszczenia odszkodowawczego, inne zdarzenia, w tym m.in. naprawienie samodzielne samochodu przez poszkodowanego i poniesienie wydatków).

W toku procesu niekwestionowanym było, iż sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela. Pozwana nie kwestionowała zasady swojej odpowiedzialności za szkodę powstałą w pojeździe i wypłaciła odszkodowanie obejmujące koszty naprawy pojazdu poszkodowanego w wysokości 3.975,39 zł. Przedmiotem niniejszej sprawy pozostawało, czy uzasadnione jest, by pozwany dodatkowo poniósł koszt 4.650,00 zł tytułem naprawy pojazdu i koszt sporządzenia prywatnej opinii – 450 zł.

W celu rozstrzygnięcia sporu Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłego mgr inż. R. S. celem ustalenia kosztów przywrócenia pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) do stanu sprzed zdarzenia z dnia 1 grudnia 2021 r.

Koszty naprawy samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) usuwającej uszkodzenia i przywracającej pojazd do stanu sprzed zdarzenia kolizyjnego zaistniałego dnia 1 grudnia 2021 r., wykonanej w okresie zaistnienia szkody w niezależnym warsztacie blacharsko-lakierniczym działającym na terenie zamieszkania poszkodowanego, oferującym usługi na odpowiednio wysokim poziomie, przy zastosowaniu części oryginalnych serwisowych, sygnowanych znakiem producenta pojazdu oraz średnich stawek prac naprawczych wynosiły brutto: 11.983,50 zł.

Zgromadzone materiały dowodowe nie wskazują, aby w pojeździe przed zaistnieniem rozpatrywanej szkody oprócz elementów oryginalnych serwisowych sygnowanych znakiem producenta samochodu, były zamontowane jakiegokolwiek alternatywne części zamienne.

Do przeprowadzenia prawidłowej naprawy samochodu, przywracającej mu stan zbliżony do istniejącego przed zdarzeniem, celowe jest zastosowanie części zamiennych posiadających akceptację wytwórcy pojazdu, a więc oryginalnych (elementy takie dają gwarancję zdolności ich cech i własności z wymogami producenta). Wymóg ten jest niezależny od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i faktu występowania w obrocie dostępnych części alternatywnych. Albowiem dzięki naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan samochodu jest pod względem technicznym, użytkowym, trwałości, estetyki - najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji. Wykonanie naprawy pokolizyjnej z użyciem części oryginalnych serwisowych, sygnowanych znakiem producenta pojazdu nie spowoduje podniesienia wartości samochodu, a tym samym nie doprowadzi do wzbogacenia się powoda.

Przeprowadzenie naprawy przy użyciu części o jakości Q nie było możliwe z uwagi na brak ich dostępności (występowania na rynku).

Koszty naprawy pojazdu przy zastosowaniu dostępnych części alternatywnych o jakości PC, PT, PJ oraz P według średnich ich cen, w tym użyciu pozostałych elementów oryginalnych sygnowanych znakiem wytwórcy samochodu oraz średnich stawek prac naprawczych wynosiły brutto 11.319,43 zł.

Wyniki badań i obserwacji dowodzą, że zastosowanie do naprawy powypadkowej części alternatywnych nieoryginalnych o porównywalnej jakości z zasady nie przywraca pojazdowi stanu istniejącego przed zdarzeniem, bowiem części takie charakteryzują się często niską jakością, a także różnią się one wieloma parametrami w stosunku do części oryginalnych. Części alternatywne nieoryginalne mogą w sposób znaczący odbiegać kształtem i wymiarami od części oryginalnych. Zastosowanie do naprawy elementów o innej charakterystyce niż przewidziana przez producenta, bądź innych właściwościach wpływa negatywnie na funkcjonowanie pojazdu oraz powoduje brak przywrócenia stanu pierwotnego.

Poczynione przez biegłego ustalenia dały podstawę do orzeczenia zgodnie z żądaniem powództwa, a podkreślić przy tym należy, że żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń do opinii.

Słusznym jest także to, by zakład ubezpieczeń zwrócił koszt sporządzenia prywatnej opinii, biorąc pod uwagę, że zlecenie przez poszkodowanego osobie trzeciej ekspertyzy na potrzeby dochodzenia odszkodowania od ubezpieczyciela pozostaje w normalnym związku przyczynowym w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. z wypadkiem komunikacyjnym, a koszt tej ekspertyzy wchodzi w określony w art. 361 § 2 k.c. zakres szkody objętej należnym odszkodowaniem od ubezpieczonego i tym samym od ubezpieczyciela, jeżeli w stanie faktycznym sprawy, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności, zlecenie ekspertyzy, jak i jej koszt, były celowe, niezbędne, konieczne, racjonalne, wystarczająco uzasadnione z punktu widzenia efektywnej realizacji roszczenia odszkodowawczego (Uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z 29.05.2019 r., III CZP 68/18, Biul.SN 2019/5/15, LEX nr 2672055). W niniejszej sprawie różnica pomiędzy przyznaniem odszkodowania przez zakład ubezpieczeń a wyceną czy to z prywatnej opinii, czy to z opinii biegłego sądowego, była bardzo duża. Nie dziwi więc postępowanie poszkodowanego, który zasięgnął opinii profesjonalisty, by mieć możliwość udowodnienia zakładowi ubezpieczeń, jakie faktycznie należy ponieść koszty, by móc doprowadzić pojazd do stanu sprzed szkody.

O odsetkach należnych stronie powodowej od zasądzonych kwot Sąd rozstrzygnął zgodnie z żądaniem pozwu. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Natomiast art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W niniejszej sprawie znaczenie miało, iż pozwana zakończyła postępowanie likwidacyjne w dniu 9 lutego 2022 r., a zatem zasądzone odsetki za opóźnienie w wypłacie świadczenia od dnia następnego, czyli 10 lutego 2022 r. co do kwoty 4.650 złotych. Natomiast w odniesieniu do odsetek od kwoty 450 zł (koszt sporządzenia prywatnej opinii), należało wziąć pod uwagę, że powód wezwał pozwaną do zapłaty w dniu 27 maja 2022 r., wyznaczając 14-dniowy

termin zapłaty. Pozwana odebrała wezwanie najpóźniej w dniu 2 czerwca 2022 r., a zatem słuszne było zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 450 zł od dnia 17 czerwca 2022 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Przepis art. 98 §1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty. Jeżeli orzeczenie to jest prawomocne z chwilą wydania, odsetki należą się za czas po upływie tygodnia od dnia jego ogłoszenia do dnia zapłaty, a jeżeli orzeczenie takie podlega doręczeniu z urzędu – za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty. O obowiązku zapłaty odsetek sąd orzeka z urzędu (§ 1¹). Na koszty te, zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. i 99 k.p.c., składa się wynagrodzenie pełnomocnika, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Mając na względzie, że pozwana przegrała proces w całości, obowiązana jest zwrócić powodce koszty związane z niniejszym postępowaniem, czyli kwotę 1.800 zł z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika powoda – radcy prawnego, obliczona na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 400 zł tytułem opłaty od pozwu i 500 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, co łącznie daje kwotę 2.717 zł.

W punkcie III wyroku nakazano ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 567,02 zł tytułem wynagrodzenia biegłego, którego nie pokryły w całości zaliczki uiszczane przez strony.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.